

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 97/2014-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti TEPLÁREŇ, a. s., Robotnícka, Považská Bystrica, zastúpenej advokátom Mgr. Petrom Ďurčekom, Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s. r. o., Drotárska cesta 102, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 a čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžp 31/2012 z 1. augusta 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti TEPLÁREŇ, a. s., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. októbra 2013 doručená sťažnosť spoločnosti TEPLÁREŇ, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci

namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 „v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 a čl. 35“ Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 „v spojení s čl. 14“ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 12“) postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžp 31/2012 z 1. augusta 2013.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení žalobcu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“, resp. „ministerstvo“) č. 54255/2011 z 20. septembra 2011 vedenom Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 2 S 187/2011. Krajský súd rozsudkom č. k. 2 S 187/2011-174 z 23. mája 2012 napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd (konajúc o odvolaní žalovaného) rozsudkom sp. zn. 2 Sžp 31/2012 z 1. augusta 2013 zmenil rozsudok krajského súdu z 23. mája 2012 tak, že žalobu zamietol.

3. Sťažovateľka uviedla, že predmetom jej činnosti je najmä výroba a predaj tepelnej a elektrickej energie. V roku 2008 vybudovala nový paroplynový cyklus (ďalej len „PPC“), v dôsledku čoho jej vydal Obvodný úrad životného prostredia v Považskej Bystrici povolenie na vypúšťanie skleníkových plynov (ďalej len „povolenie“), na základe ktorého nadobudla postavenie nového účastníka schémy obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov a ako novému účastníkovi jej malo žalované ministerstvo prideliť emisné kvóty na ich vypúšťanie. Na žiadosť sťažovateľky o vydanie rozhodnutia o pridelení kvót z rezervy Národného alokačného plánu (ďalej len „NAP“) odpovedalo ministerstvo 26. septembra 2011 rozhodnutím č. 54255/2011 (vo forme listu), že sťažovateľka je zaradená v poradovníku ako štvrtá v poradí, a keďže požiadavky prvých troch nových účastníkov „významne prevyšujú disponibilné aktuálne množstvo v rezerve, nie je jej možné bezodplatne prideliť kvóty z rezervy“. Predmetný list (kvalifikovaný všeobecnými súdmi ako rozhodnutie) bol predmetom sporu v označených súdnych konaniach.

4. Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd

„(i) napadnute rozhodnutie nedostatočne odôvodnil;

(ii) svojim napadnutým rozhodnutím a postupom, ústavne neospravedliteľným, neutržateľným a arbitrárnym spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia právnych predpisov;

(iii) nepredložil vec na konanie o prejudiciálnej otázke Súdnemu dvoru EÚ, hoci bol súdom poslednej inštancie a zároveň neodôvodnil svoj postup;

(iv) napadnutým rozhodnutím porušil zákaz diskriminácie;

(v) napadnutým rozhodnutím obmedzil právo sťažovateľky podnikat’;

(vi) napadnutým rozhodnutím znevýhodnil sťažovateľku, čím narušil hospodársku súťaž;

(vii) ústavne neutržateľným spôsobom obmedzil právo sťažovateľky, aby každý súd/sudca (krajský súd) uplatnil euro-konformný výklad právnych predpisov tak, že neuplatní platný právny predpis, ktorý je v rozpore s právom EÚ.“.

5. Sťažovateľka pri odôvodňovaní svojich záverov (bod 4) obsažne polemizovala s hodnotením skutkových a právnych záverov najvyšším súdom, najmä s interpretáciou na vec sa vzťahujúcich ustanovení „*zákona č. 572/2004 Z. z. o obchodovaní s emisnými kvótami... Zmluvou o fungovaní EÚ a Smernicou 2003/87/ES*“. Na podporu svojich tvrdení argumentovala judikatúrou ústavného súdu (IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 95/2010).

6. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

1. Základné právo spoločnosti TEPLÁREŇ... na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a ods. 2 v spojení s článkami 2 ods. 2; 12 ods. 1 a 35 Ústavy... a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 v spojení s článkom 14 Dohovoru... a v spojení s článkom 1 Protokolu č. 12 k dohovoru, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 2 Sžp 31/2012 zo dňa 01. 08. 2013 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu... zo dňa 01. 08. 2013, sa zrušuje vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie.

3. *Najvyšší súd... je povinný uhradiť spoločnosti TEPLÁREŇ... trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 EUR... “*

7. Na výzvu ústavného súdu k sťažnosti zaslal písomné stanovisko predsedu najvyššieho súdu listom č. KP 3/2013-59 z 3. decembra 2013, v ktorom v podstatnom uviedol:

„Senát 2 S sa v plnom rozsahu pridržiava dôvodov svojho rozhodnutia, ktoré považuje za logické vzhľadom na zistený skutkový a právny stav danej veci a stotožňuje sa taktiež s právnou argumentáciou v danej veci.

V danom prípade ušlo pozornosti sťažovateľa, že v predmetnej veci je rozhodujúce, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok na pridelenie kvót a to ako nový účastník schémy obchodovania, pretože rezerva kvót v danom prípade už bola spotrebovaná a ako taká objektívne už neexistovala.

Dôvody sťažnosti sťažovateľa Najvyšší súd SR považuje za účelové, ktoré sú vytrhnuté z kontextu dôvodov napadnutého rozsudku Najvyššieho súdu SR, keď sťažovateľ zjavne opomína vo svojej sťažnosti určité skutočnosti, na ktoré kladie dôraz Najvyšší súd SR v dôvodoch svojho rozhodnutia.

Najvyšší súd SR v rámci rozhodovacej činnosti musel prihliadnuť jednak na vnútroštátnu ako i komunitárnu úpravu a tieto skutočnosti v dôvodoch svojho rozhodnutia i transparentne vyhodnotil... (ďalej nasledovalo citovanie odôvodnenia sťažnosťou napadnutého rozsudku, pozn.).

Senát Najvyššieho súdu SR 2S si v plnom rozsahu osvojil uvedený právny názor a je toho názoru, že akýkoľvek iný výklad na príslušnú problematiku prezentovaný sťažovateľom, by bol skutočne za danej skutkovej a právnej situácie popretím zmyslu a účelu jednak vnútroštátnej právnej úpravy a jednak Slovenská republika by sa dostala do právneho konfliktu s komunitárnym právom, na ktoré Najvyšší súd SR dostatočným spôsobom poukázal.

Pre úplnosť veci senát Najvyššieho súdu SR 2S vzhľadom na svoje právne závery v tejto preskúmvanej veci si dovoľí poukázať tiež i na príslušnú judikatúru Ústavného súdu SR obsiahnutú v nálezoch sp. zn. III. ÚS 341/07 z 1. júla 2008, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 4. mája 2010 alebo sp. zn. III. ÚS 70/2010 z 1. novembra 2010, z ktorej nesporne

vyplýva, že ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom zákona, ale aj zmyslom a účelom zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež si dovoľí poukázať na generálnu interpretačnú a realizačnú klauzulu, ktorá ustanovuje, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade sústavou (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Výklad každej právnej normy (právneho predpisu) musí byť konformný s ústavou ako základným zákonom štátu s najvyššou právnou silou. V prípade, že vec pripúšťa rôzny výklad, orgán aplikujúci právo je v konkrétnej veci povinný uprednostniť ústavne konformný výklad (napr. PL. ÚS. 15/98).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd SR nesúhlasí s názorom sťažovateľa, že by mu v preskúmanom konaní podľa V. časti hlavy II. O. s. p., nebola poskytnutá príslušná súdna ochrana. Najvyšší súd SR je nesporne toho názoru, že sa vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami navrhovateľa v jeho žalobnom návrhu, zaoberal sa všetkými pre vec rozhodujúcimi skutočnosťami a dal na ne odpoveď (viď napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija v. Španielsko z 9. decembra 1994, č. sťažnosti 18390/91).

Podľa názoru NS SR len samotná skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iné právne názory, než akými sa v tejto veci riadil najvyšší súd nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku, ako sa to mylne a účelovo domnieva navrhovateľ.

Za danej skutkovej a právnej situácie, najvyšší súd ako orgán aplikujúci právo, bol v tejto konkrétnej veci povinný uprednostniť ústavne konformný výklad a taktiež i eurokonformný výklad. Takýmto výkladom podľa názoru najvyššieho súdu aplikovaným na danú vec nedošlo a ani nemohlo dôjsť k nezákonnosti v rozhodovacej činnosti, ale naopak došlo k vytvoreniu stavu právnej istoty a to i pro futurum...“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania... ods. 2 zákon môže ustanoviť podmienky a obmedzenia výkonu určitých povolaní alebo činností... ods. 3 občania majú právo na prácu...

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú

slobodní a rovní v důstojnosti i v práвах. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom... Podľa čl. 14 dohovoru – Zákaz diskriminácie – užívanie práv a slobôd priznaných týmto Dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode...

Podľa čl. 1 (Všeobecný zákaz diskriminácie) ods. 1 protokolu č. 12 užívanie všetkých práv ustanovených zákonom sa zabezpečuje bez diskriminácie z akéhokoľvek dôvodu... a ods. 2 nikto nesmie byť diskriminovaný akýmkoľvek verejným orgánom z akýchkoľvek dôvodov, najmä ako sú dôvody uvedené v odseku 1.

10. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 a čl. 35 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 14 dohovoru a čl. 1 protokolu č. 12 rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžp 31/2012 z 1. augusta 2013.

II.A

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

11. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom, ktorým zmenil prvostupňové rozhodnutie a jej žalobu zamietol (bod 2). Najvyššiemu súdu najmä vytýkala arbitrárnosť a zjavnú neodôvodnenosť jeho rozhodnutia z dôvodov koncentrovane zhrnutých v bode 4.

12. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

13. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 2 Sžp 31/2012 z 1. augusta 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

14. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým zmenil prvostupňové rozhodnutie náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov.

Najvyšší súd po oboznámení prvostupňového rozhodnutia a odvolacej argumentácie sťažovateľky v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

«Najvyšší súd... ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu v rozsahu napadnutom v odvolaní (§ 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil, s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na jeho internetovej stránke www.nsud.sk (§ 156 ods. 1, ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

Najvyšší súd... sa primárne zaoberal otázkou charakteru NAP a s ním súvisiacou otázkou možného prieskumu NAP v správnom súdnictve v zmysle § 245 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Inak povedané, je potrebné ustáliť, či je NAP individuálnym správnym aktom alebo normatívnym aktom.

Individuálny správny akt (rozhodnutie) je finálnym produktom rozhodovacieho procesu správneho orgánu v oblasti aplikácie hmotného práva vo verejnej správe. Ide najmä o jednostranné správne konanie, keď správny orgán na návrh účastníka konania alebo z vlastného podnetu rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach účastníkov konania vydaním individuálneho správneho aktu. Individuálny správny akt rieši individuálnu situáciu, individuálny právny vzťah v oblasti verejnej správy. Individuálny správny akt môže mať konštitutívny charakter alebo deklaratórny charakter; je takým aktom správneho orgánu, ktorým sa autoritatívne zasahuje do právnej situácie konkrétne určených účastníkov konania v oblasti verejnej správy. Pre jednostranný rozhodovací proces je charakteristické, že ide o určitý právne upravený postup riešenia, individuálnych vecí, v ktorom majú účastníci konania osobitné procesné postavenie. Povahu individuálneho správneho aktu (rozhodnutia) správneho orgánu nemajú normatívne akty, ani rozhodnutia v otázkach organizačných, plánovacích, rozpočtových a iných, ktoré patria do kompetencie orgánov štátnej správy [pozri aj Tóthová, K.: Štátna správa, samospráva, občan (vzájomné práva a povinnosti pri rozhodovaní). Vydavateľstvo Práca, Bratislava 1991].

Normatívny akt je charakteristický odlišným procesom prijímania ako individuálny správny akt (zväčša viacstupňovým, zverejnenie návrhu normatívneho aktu, možnosť všeobecného pripomienkovania, zohľadňovanie pripomienok, prerokovanie návrhu s pripomienkami, schválenie návrhu normatívneho aktu, platnosť a záväznosť normatívneho aktu) a formálnymi a materiálnymi znakmi. Medzi formálne znaky normatívneho aktu patrí pôvod právnej normy (od zákonom oprávneného subjektu) a publikácia. Medzi materiálne znaky normatívneho aktu patria:

- regulatívnosť - právna norma je vydaná preto, aby niečo v spoločnosti regulovala,*
- právna záväznosť - adresátom normatívneho aktu vyplýva povinnosť ho dodržiavať,*
- všeobecnosť - vo vzťahu k predmetu právnej úpravy (podstata normatívneho aktu je vymedzená všeobecne, nikdy nemôže riešiť konkrétny, jednotlivý prípad) ako aj vo vzťahu k subjektom normatívneho aktu (neurčitý počet adresátov normatívneho aktu; všeobecnosť nespočíva v počte subjektov, ale v spôsobe ich určenia, t. j. ako množina určitých subjektov definovaná určitými všeobecnými znakmi),*
- vynútiteľnosť právnej normy.*

NAP sa prijíma na každé obdobie podľa čl. 11 ods. 1 a ods. 2 Smernice 2003/87/ES; prvé trojročné obdobie od 1. januára 2005 do 31. decembra 2007, pre päťročné obdobie začínajúce 1. januára 2008 a pre každé nasledujúce päťročné obdobie, v ktorom každý členský štát rozhodne o celkovom množstve kvót, ktoré prideli pre dané obdobie. NAP je upravený v § 8 zákona č. 572/2004 Z. z. a v čl. 9 a nasl. Smernice 2003/87/ES. Z hľadiska procesu prijímania NAP je ministerstvo životného prostredia v spolupráci s ministerstvom hospodárstva povinné vypracovať NAP pre účastníkov schémy obchodovania prevádzkujúcich prevádzky podľa § 24 ods. písm. a 1 zákona č. 572/2004 Z. z. a pre dobrovoľných účastníkov schémy obchodovania. Návrh NAP je žalovaný povinný zverejniť na svojom webovom sídle najmenej na 30 dní tak, aby sa s ním mohli oboznámiť účastníci schémy obchodovaniu a verejnosť. Uvedené subjekty sú oprávnené podať k návrhu NAP písomné a odôvodnené pripomienky, ktoré budú následne verejne prerokované žalovaným. Verejne prerokovaný návrh NAP žalovaný zasiela Európskej komisii. NAP sa následne posudzuje vo výbore Európskej komisie zriadenom podľa čl. 8 rozhodnutia Rady 93/389/EHS z 24. júna 1993, ktorého výsledkom môže byť prijatie NAP alebo zamietnutie NAP, prípadne jeho aspektov. Európska komisia môže tento plán zamietnuť do troch

mesiacov od oznámenia NAP členským štátom na základe nekompatibility s kritériami uvedenými v prílohe II alebo s čl. 10. Čl. 9 ods. 3 Smernice 2003/87/ES výslovne nevyžaduje, aby Komisia prijala rozhodnutie o schválení NAP, ak by nemala dôvody zamietnuť NAP. Ak Komisia nereaguje na NAP do troch mesiacov od jeho oznámenia, potom sa tento plán považuje za schválený Komisiou a nie je možné ho meniť bez predchádzajúceho schválenia podľa čl. 9 ods. 3 Smernice 2003/87/ES (rozsudok Súdu prvého stupňa vo veci T-178/05, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska proti Komisii, odsek 55). Ak Komisia odmietne NAP alebo ktorýkoľvek z jeho aspektov do troch mesiacov od jeho oznámenia žalovaný navrhne zmeny a doplnenie NAP, prípadne sa môže obrátiť so žalobou na Súdny dvor Európskej únie o preskúmanie rozhodnutia Komisie podľa čl. 263 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len ZFEÚ). Rozhodnutie Komisie, a v prípade žaloby podanej na Súdny dvor Európskej únie, aj rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie sú pre členský štát záväzné. Opätovne budú zmeny a doplnenia NAP zverejnené na webovom sídle žalovaného na desať dní. Účastníci schémy obchodovania a verejnosť majú znova právo podať k zmenám a doplneniam návrhu NAP písomné pripomienky, ktoré budú následne vyhodnotené a prerokovaný návrh NAP bude opätovne zaslaný Komisii. Ak Komisia prijme NAP, NAP sa už nemôže meniť a po zverejnení na webovom sídle žalovaného sa stáva platným. Platný NAP je pre žalovaného a príslušných účastníkov schémy obchodovania záväzný. Pre záväznosť NAP sa preto vyžaduje prijatie NAP Komisiou a zverejnenie prijatého NAP na webovom sídle žalovaného.

V zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (napríklad uznesenie Súdneho dvora Európskej únie z 8. apríla 2008 vo veci C-503/07 P Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH a ďalší proti Komisii odsek 71; rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. septembra 2007 vo veci T-28/07, Fels-Werke a i. proti Komisii, odsek 59) NAP nemá hybridnú povahu, teda nepredstavuje súčasne všeobecne záväzný akt a individuálne rozhodnutie, ale NAP má charakter všeobecne záväzného aktu tým, že sa uplatňuje na objektívne určené situácie a vyvoláva právne účinky voči kategóriám osôb chápaných všeobecným a abstraktným spôsobom. Navyše, Súdny dvor v odseku 76 vo veci C-503/07 P (citované vyššie) konštatoval, že ani z cieľov Smernice 2003/87/ES, vykladaných vo svetle jej piateho odôvodnenia, ani z piateho kritéria prílohy III, ani zo žiadnych ďalších ustanovení uvedenej smernice nevyplýva pre prevádzkovateľov zariadení nejaká záruka, že pre nich bude použitá

určitá alokačná metóda alebo že dokonca dostanú určité množstvo emisných kvót skleníkových plynov.

Najvyšší súd... z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného č 54255/2011, zistil, že Európska komisia rozhodnutím z 20. júna 2008 prijala NAP Slovenskej republiky na roky 2008-2012. Následne žalovaný zverejnil NAP na svojom webovom sídle, na základe čoho NAP nadobudol záväznosť. Na základe uvedených skutočností citovanej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie a citovaných právnych predpisov Najvyšší súd..., zhodne so Súdnym dvorom Európskej únie, uzavrel, že NAP má charakter všeobecne záväzného predpisu; nejde o hybridný akt ani o individuálny správny akt. NAP síce nie je publikovaný v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, avšak proces jeho prijímania, schvaľovania a jeho záväznosť sú upravené vo všeobecne záväzných právnych predpisoch - zákone č. 572/2004 Z. z. a Smernici 2003/S7/ES - ktoré sú publikované v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a v Úradnom vestníku Európskej únie. Preto nemožno mať pochybnosti o jeho všeobecnej záväznosti.

Od tohto čiastkového záveru sa následne odvíja otázka možného prieskumu NAP v správnom súdnictve ako podkladového rozhodnutia v zmysle § 245 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

V zmysle ustanovenia § 245 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu posúdi súd i zákonnosť prv urobeného správneho rozhodnutia) o ktoré sa preskúvané rozhodnutie opiera, ak bolo preň prv urobené rozhodnutie záväzné a ak nie je na jeho preskúmanie určený osobitný postup. Z citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že prv urobeným rozhodnutím sa rozumie individuálny správny akt správneho orgánu, ktorého zákonnosť je správnym súdom vo vzťahu k žalobou napadnutému rozhodnutiu posúdená ako predbežná otázka. Ďalším argumentom nasvedčujúcim tomu, že prv urobené správne rozhodnutie musí byť individuálnym správnym aktom, je zafinovanie spôsobilého predmetu súdneho prieskumu v § 7 ods. 2 a v § 244 ods. 1 až ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku - musí ísť o rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktoré bolo vydané v správnom konaní, alebo rozhodnutie správneho orgánu, ktoré zakladá, mení alebo ruší oprávnenia a povinnosti fyzických a právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb priamo dotknuté. Pojmom „rozhodnutie“ je potrebné chápať individuálny

správny akt vydaný v individuálnom prípade, individuálnej právnej veci a týka sa konkrétne určeného subjektu (fyzickej osoby alebo právnickej osoby). Spôsobilým predmetom súdneho prieskumu, prípadne prv urobeným správnym rozhodnutím, v žiadnom prípade nemožno chápať normatívny akt, či už zákon alebo podzákonné normy. NAP je všeobecne záväzným predpisom, ktorý nemôže byť súdom v správnom súdnictve preskúmaný, a to ani ako prv urobené správne rozhodnutie podľa § 245 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Súd v správnom súdnictve nemôže vysloviť súlad alebo nesúlad NAP so zákonom alebo so Smernicou 2003/87/ES, prípadne autoritatívne konštatovať zvýhodňovanie určitých podnikov, odvetví a činností v Komisiou posúdenom a záväznom NAP, keďže kompetentným súdom na vyslovenie tohto záveru je Ústavný súd Slovenskej republiky a Súdny dvor Európskej únie. Krajský súd v Bratislave preto prekročil svoju právomoc, keď preskúmal NAP ako prv urobené správne rozhodnutie podľa § 245 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a vyslovil jeho nesúlad so zákonom č. 572/2004 Z. z. a so Smernicou 2003/87/ES (a contrario § 7 ods. 2, § 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku).

Najvyšší súd... sa ďalej zaoberal výkladom ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 572/2004 Z. z., či je odôvodnený záver krajského súdu, že noví účastníci schémy obchodovania majú právny nárok na bezodplatné pridelenie kvót z rezervy kvót. Najprv je potrebné uviesť, že kvóty možno prideliť len na základe NAP podľa § 8 ods. 8 alebo plánu pre dobrovoľných účastníkov schémy obchodovania (§ 9 ods. 2 zákona č. 572/2004 Z. z.). Podľa ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 572/2004 Z. z. „novým účastníkom schémy obchodovania ministerstvo bezodplatne pridelí kvóty z rezervy kvót do 60 dní odo dňa doručenia kópie povolenia podľa § 5 ods. 4; o pridelení kvót vydá ministerstvo účastníkom schémy obchodovania potvrdenie. Ministerstvo prideluje kvóty novým účastníkom schémy obchodovania v poradí podľa dátumu nadobudnutia právoplatnosti povolenia na vypúšťanie skleníkových plynov podľa § 5 už do vyčerpania rezervy kvót“. Krajský súd v Bratislave dospel k záveru, že nový účastník schémy obchodovania má právny nárok na bezodplatné pridelenie kvót v každej situácii, teda aj po vyčerpaní rezervy kvót. S týmto názorom krajského súdu sa nemožno stotožniť V prvom rade Najvyšší súd... uvádza, že krajský súd nevykonal teleologický výklad citovaného ustanovenia, výklad, ktorý použil, nie je ani gramatickým ani logickým výkladom ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 572/2004 Z. z. Citované ustanovenie vykladal bez vzájomného kontextu medzi prvou a druhou vetou,

nezohľadnil zákonný limit „až do vyčerpania rezervy kvót“, čo je v rozpore s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Právna teória aj súdna prax apeluje na výklad právnej normy (okrem iných), ktorým sa jednotlivé ustanovenia vykladajú vo vzájomnej súvislosti a nie izolovane, či už vo vzťahu: ustanovenie - ostatný text zákona alebo vo vzťahu medzi jednotlivými vetami (právnymi normami) vykladaného ustanovenia; rovnako apeluje na ideologický výklad právnej normy (výklad *e ratioe legis*), ktorý spočíva v hľadaní a nachádzaní zmyslu a účelu právnej normy a v ich duchu sa vykladajú ostatné ustanovenia konkrétneho zákona. V NAP je vytvorená rezerva kvót pre nových účastníkov schémy obchodovania, ktorá má určitý objem. Po vyčerpaní rezervy kvót určenej pre nových účastníkov schémy obchodovania, ktorým sú kvóty pridelené bezodplatne, už nie je možné bezodplatne kvóty previesť, pretože nie je z čoho, rezerva už je spotrebovaná, ako taká už neexistuje. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Súdneho dvora vo veci C-503/047 P, odsek 76 (citované vyššie), podľa ktorého ani z cieľov Smernice 2003/87/ES, vykladaných vo svetle jej piateho odôvodnenia, ani z piateho kritéria, prílohy III, ani zo žiadnych ďalších ustanovení uvedenej smernice nevyplýva pre prevádzkovateľov zariadení nejaká záruka, že pre nich bude použitá určitá alokačná metóda alebo že dokonca dostanú určité množstvo emisných kvót skleníkových plynov. Rovnako to nevyplýva ani zo zákona č. 572/2004 Z. z. Žalovaný preto v zmysle ústavného imperatívu vyjadreného v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (podľa ktorého „štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“) nemôže bezodplatne prideliť kvóty novým účastníkom schémy obchodovania po vyčerpaní kvót, pretože mu to zákon č. 572/2004 v ustanovení § 9 ods. 3 druhá veta nedovoľuje. Tento stav je jednoznačný, nespochybniteľný a neumožňuje žiaden iný spôsob výkladu právnej normy. Postup krajského súdu pri výklade ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 572/2004 Z. z. je v rozpore s čl. 2 ods. 2, čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, svojvoľný, nezodpovedá účelu Smernice 2003/87/ES ani zákona č. 572/2004 Z. z.:

Účelom Smernice 2003/87/ES je znižovanie emisii skleníkových plynov vo všeobecnosti a systém obchodovania s kvótami zriadený smernicou osobitne, majú prvoradú dôležitosť v rámci boja proti globálnemu otepľovaniu, čo je fenomén, ktorý predstavuje jednu z najväčších spoločenských, hospodárskych a environmentálnych hrozieb, ktorým v súčasnosti čelí svet (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 23. septembra

2009 vo veci T-263/07 Estónska republika proti Komisii, odsek 49). Pokiaľ ide o prebratie alebo vykonanie smernice v oblasti životného prostredia, je potrebné pripomenúť znenie článku 249 ods. 3 ZES (od prijatia Lisabonskej zmluvy ide o čl. 288 ZFEÚ), podľa ktorého „smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom“. Z toho vyplýva, že ak predmetná smernica nestanovuje formu a metódy na dosiahnutie konkrétneho výsledku, členský štát má v zásade úplnú voľnosť pri výbere foriem a metód na dosiahnutie uvedeného výsledku. Z toho takisto vyplýva, že v prípade neexistencie pravidla Spoločenstva, ktoré by jasným a presným spôsobom upravovalo formu a metódy, ktoré musí členský štát použiť, prináleží Komisii, aby v rámci výkonu svojej kontrolnej právomoci najmä na základe článkov 211 ZES a 226 ZES z právneho hľadiska dostatočne preukázala, že nástroje, ktoré členský štát v tejto súvislosti použil, sú v rozpore s právom Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 7. novembra 2007, Nemecko/Komisia, T-374/04, Zb. s. II-4431, bod 78 a tam citovanú judikatúru). Pokiaľ ide konkrétnejšie o vykonanie smernice, z článku 9 ods. 1 a 3, ako aj z článku 11 ods. 2 smernice jednoznačne vyplýva, že členský štát je jediný oprávnený jednak vypracovať NAP, ktorým chce dosiahnuť ciele stanovené smernicou, pokiaľ ide o emisie skleníkových plynov, a ktorý oznámi Komisii, a jednak prijať konečné rozhodnutia stanovujúce celkové množstvo kvót, ktoré pridelí na každé päťročné obdobie a rozdelenie tohto množstva medzi hospodárske subjekty. Pri výkone týchto právomocí teda členský štát disponuje určitou mierou voľnosti pri výbere opatrení, ktoré považuje za najvhodnejšie na dosiahnutie výsledku stanoveného uvedenou smernicou v osobitnom kontexte vnútroštátneho trhu s energiou (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. novembra 2007, Nemecko/Komisia, už citovaný, bod 80; rozsudok Súdu prvého stupňa T-263/07, odseky 51, 53).

V dôvodovej správe k zákonu č. 572/2004 Z. z. (parlamentná tlač č. 758) sa konštatuje, že Slovenská republika ako aj Európska únia sú stranami Rámcového dohovoru OSN o zmene klímy z roku 1992. Pre Slovensko z dohovoru a protokolu vyplýva rovnaký záväzok ako pre ostatné krajiny Európskej únie: neprekročiť v období rokov 2008 - 2012 priemernú úroveň emisií skleníkových plynov z roka 1990 zníženú o 8 %. Po dlhšom zvažovaní a prípravách bola ako najefektívnejší spôsob dosiahnutia medzinárodného záväzku prijatá smernica Európskej únie z 13. októbra 2003 č. 2003/87/ES, ktorou sa

ustanovuje systém obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v Spoločenstve a ktorou sa mení a dopĺňa smernica rady 96/61/ES. Ekonomický nástroj, akým je obchodovanie s emisiami, vytvára sústavný tlak na prevádzkovateľov, aby hľadali lacnejšie možnosti zníženia, emisii a optimálne atakovali prostriedky. Návrh zákona preberá spomínanú smernicu, reguluje emisie skleníkových plynov, ktoré doteraz nepodliehali žiadnemu právnemu predpisu prostredníctvom schémy obchodovania a zároveň modifikuje jestvujúci systém emisných kvót znečisťujúcich látok.

Z uvedeného vyplýva, že nemožno konštatovať, že noví účastníci majú právny nárok na bezodplatné pridelenie kvót, pretože bezodplatne pridelenie kvót je limitované objemom vytvorenej rezervy. Z oznámenia Európskej komisie o usmernení pomôcť členským štátom pri uplatňovaní kritérií uvedených v zozname prílohy III k Smernici 2003/87/ES, že členské štáty majú pri vytváraní rezervy kvót pre nových účastníkov schémy obchodovania povolenú mieru voľnej úvahy (vytvorenie rezervy kvót, z ktorej sa budú kvóty pridelať novým účastníkom bezodplatne, prípadne formou aukcie, alebo si noví účastníci budú musieť zakúpiť všetky kvóty priamo na trhu), ktorej účelnosť Európska komisia nepreskúmava; nepreskúmava ju ani Súdny dvor Európskej únie, ani vnútroštátny súd. Krajský súd preto nebol oprávnený skúmať objem rezervy kvót a porovnávať jej výšku s ostatnými krajinami, medzi ktorými sa napokon nachádzajú aj krajiny, ktoré mali v období rokov 2008-2012 vytvorenú nulovú rezervu kvót (Malta) alebo takmer nulovú rezervu kvót (Luxembursko 0,0030 % z celkového objemu kvót) a noví účastníci boli povinní si všetky kvóty zakúpiť priamo na trhu, čo je tiež v súlade so stanoviskom Komisie. Navyše, krajský súd nešpecifikoval, s ktorými údajmi zverejnenými na internete porovnával tabuľku emisných kvót, neuviedol žiadnu internetovú stránku, na ktorej sa tieto údaje mali nachádzať, na základe čoho je tvrdenie krajského súdu neverifikovateľné a vágne.

Najvyšší súd... poukazuje aj na zmätočnosť rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ktorá vyplýva z rozporu medzi jeho výrokom a odôvodnením. Vo výroku rozsudku sa uvádza, že Krajský súd... zrušil rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (rozhodnutie žalovaného vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci), no v odôvodnení rozsudku sa na strane 16 uvádza ako dôvod zrušenia § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (zistenie skutkového stavu je

nedostačujúce na posúdenie veci) a na strane 27 opäť § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku. Uvedené nezrovnalosti krajský súd žiadnym spôsobom neodstránil.

Na druhej strane Najvyšší súd... nesúhlasí s názorom žalovaného, že jeho list nemôže byť predmetom preskúmania súdom. Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu... vyplýva, že aj list správneho orgánu môže byť predmetom preskúmania súdom, ak sa ním zasahuje do práv, právom chránených záujmov a povinností účastníkov správneho konania, prípadne ním zakladajú, menia alebo rušia práva a povinnosti účastníkov správneho konania, bez ohľadu na to, či sa na konanie vzťahuje alebo nevzťahuje Správny poriadok. List žalovaného bol spôsobilý zasiahnuť do práv žalobcu na bezodplatné pridelenie emisných kvót ako nového účastníka schémy obchodovania, a preto je preskúmateľný súdom v správnom súdnictve. Krajský súd túto skutočnosť vyhodnotil správne a pripustenie preskúmania listu žalovaného predstavuje nezamedzenie prístupu k súdu; nemala však vplyv na zákonnosť rozhodnutia krajského súdu vzhľadom na pochybenia krajského súdu, na ktoré bolo poukázané vyššie.

Na základe uvedeného Najvyšší súd... konštatuje, že Krajský súd... vec nesprávne právne posúdil, nad rámec svojej právomoci preskúmaval NAP podľa § 245 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, vykladal ustanovenie § 9 ods. 3 zákona č. 572/2004 Z. z. ústavne nekonformne a v rozpore s účelom zákona č. 572/2004 a Smernicou 2003/87/ES, nezohľadnil judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, prípadne Súdu prvého stupňa (napríklad T-263/07, T-374/04, C-503/04 P, T-178/05, T-2S/07). Postup a rozhodnutie žalovaného boli v súlade s § 9 ods. 3 zákona č. 572/2004 Z. z. aj so Smernicou 2003/87/ES, preto nie je dôvod na jeho zrušenie podľa § 250j ods. 2 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd... postupoval podľa § 250ja ods. 3 posledná veta v spojení s § 220 Občianskeho súdneho poriadku, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 187/2011-174 zo dňa 23. mája 2012 zmenil a žalobu žalobcu zamietol.»

15. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím

ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Ústavný súd poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžp 31/2012 z 1. augusta 2013 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

17. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. Sťažovateľka ďalej namietala porušenie základných práv podľa čl. 35 ústavy (ktoré bližšie nekonkretizovala) a práv podľa čl. 14 a čl. 1 protokolu č. 12 (pozri body 1 a 6), a to v spojení s porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V súvislosti (spojení) s tým namietala aj porušenie čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy (pozri tiež bod 9).

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a rozsudkom najvyššieho súdu a možným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nie je možné vzhľadom na to uvažovať ani o porušení týchto ďalších sťažovateľkou označených práv, ktorých porušenie namietala (navyše výslovne) v súvislosti s porušením („v spojení...“) základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (body 1 a 6).

19. Absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru (IV. ÚS 116/05). Ústavný súd totiž v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

20. Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľky je aj v časti namietajúcej porušenie čl. 35 ústavy, čl. 14 dohovoru a čl. 1 protokolu č. 12, ako aj čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy zjavne neopodstatnená.

21. Pokiaľ sťažovateľka v odôvodnení svojej sťažnosti (v rámci svojej argumentácie, pozn.) namietala nesúlad NAP (odobreného Európskou komisiou) s normami vyššej právnej sily, ústavný súd poukazuje na zákonom o ústavnom súde ustanovený postup pri konaní o súlade podľa čl. 125 ústavy (§ 37 a nasl. zákona o ústavnom súde).

22. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. marca 2014